

Søndag seksagesima 2023

Søndag den 12. februar 2023, kl. 9.30 i Kappel uden nadver og kl. 11.00 i Tillitze med nadver

Salmer

751 Gud ske tak og lov

7 Herre Gud, Dit dyre navn og ære

153 En sædemand gik ud at så

152 O Herre Gud, din lære

11 Nu takker alle Gud

Nadversalme i Tillitze: 474 Jesus Krist

Prædikant: Henrik Gade Jensen

Det er egentligt mærkeligt, at vi som borgere i dagens danske og europæiske samfund nærmest tvinges til at skulle følge fornuften.

At modsige videnskaben eller eksperterne gør sig ikke.

Vi skal respektere den evidensbaserede forskning.

Universiteterne har monopol på sandhed.

Også selvom vi alle sammen ved, at videnskab med mellemrum tager fejl, også i vores levetid. Medicin, operationer og behandlinger, som i dag anses for forkerte, var udtryk for ekspertise i 1930erne, 50erne eller 70erne. Brug af Det Hvide Snit, thalidomid, LSD, steriliseringer er blot nogle medicinske behandlinger, som der i dag ses på som skandaler, som delvis offentligt undskyldes, men som var videnskabeligt understøttet i deres brug dengang.

Hvad mon af vores tids accepterede, ekspertbelagte behandlinger og politikker vil de næste generationer se på med forargelse?

Jeg har et par bud, men det er for lang en historie.

Pointen er her, at i kristendommen værdsættes fornuften og videnskaben ikke. Evangelierne blev ikke peer-reviewed.

Paulus siger (eller citerer) "De vises visdom vil jeg ødelægge, de kloges klogskab vil jeg tilintetgøre." og konkluderer, at verdens visdom er dårskab.

Og det er jo ikke lige til at blive klog på.

I vores salmebog bruges ordet fornuft 8 gange og alle gange er det ment negativt, som dårskab og vildledning.

Og kendt er Martin Luthers ord fra hans katekismus: "Jeg tror, at jeg ikke ved egen fornuft eller kraft kan tro på Jesus Kristus min Herre".

Fornuften kommer til kort, er utilstrækkelig, ikke brugbar i troens verden.

X

I dag fortæller Jesus sin lignelse om sædemanden

Noget såsæd falder på klippegrund og fordi der ikke er så meget jord, kan det ikke gro og vokse særligt meget og kunne ikke slå rod.

Andet såsæd faldt blandt tidsler, og det kunne ikke klare konkurrencen mellem ukrudtet og gik til grunde.

Endelig faldt noget i god jord og voksede op og gav stort udbytte.

Og så er Jesus en sjælden gang flink ved at komme med en forklaring af sin lignelse. Det er ikke altid, han gør det, ja, oftest er vi helt overladt til egen fortolkning for at give ordene mening.

Men i dag forklarer Jesus os, at sædemandens korn er som Guds ord der kommer til menneskene.

Og vi mennesker kan så enten reagere som om vi er klippegrund, så vi hører nok ordet, og glædes måske over det en kort tid, men det kan ikke slå rod.

Det ord der falder mellem tidsler, det er når vi hører Guds ord, men ikke har tid og ro og overskud til at tage imod det, lytte ordentligt efter og tænke over det. Som når ”denne verdens bekymringer og rigdommens blændværk og lyst til alt muligt andet kommer til og kvæler ordet, så det ikke bærer frugt.”

Endelig kan ordet blive talt og forstået som i den gode jord, og det er når vi hører det og også tager imod det og lader det komme ind vores sind og sjæl og det bærer frugt.

x

Problemet, som Jesus italesætter er, at vi alle har øjne og ører, men vi ikke af den grund ser og hører.

Nogle mennesker kan se og se og høre og høre, men intet forstå.

Det er forskellen på den gode jord, hvor alt forstås. Og klipperne og tidslerne, hvor ordene går til i ukrudt og stengrund.

x

Det gælder ikke kun med Guds ord, Bibelens tale.

Men det samme gælder også i vores indbyrdes kommunikation og tale, mennesker og mennesker i mellem.

Vi skal altid prøve at være den gode jord for hinanden, altså lytte og tage det til os, som bliver sagt af det andet menneske.

Men alt for ofte bærer vi nok på lidt for mange tidsler eller klippegrund i vores øregang, så vi ikke lytter ordentligt efter, ikke giver det tid at lytte, ikke gør os umage med at lægge øre til de bekymringer som andre mennesker kommer til os med.

Alt for ofte lader vi det sagte komme ind i øret og så fise ud af det andet øre. Måske lade som om vi lytter. Eller måske har vi for travlt, skal nå for meget, møde for mange mennesker, og så mister vi koncentrationen om det enkelte, der bliver sagt.

Derfor er Jesus ord til os i dag, et påbud om at lytte, et påbud om at se, et påbud om nærvær.

Og det er som sagt ikke gjort blot ved den fysiske tilstedeværelse.

Der skal mere end et øre til at for at høre.

x

Sanser er selektive.

Vi ser meget forskelligt i det samme syn.

Alt for ofte stiller vi os an overfor hinanden, overfor samfundet, overfor kirken som klippegrunden og tidslerne. Vi tror, vi ved bedre, og ikke behøver lære eller høre.

Vi tror at vores egne planer er de rigtige planer, og tåler ikke, at Gud og tilværelsen lægger andre planer.

Vi tror på vores egen visdom og klogskab, men al vores menneskelige ekspertise og prognoser og beregninger viser sig tit også som dårskab.

Men Guds tale til os gør vores visdom og klogskab til dårskab. De vise, de skriftkloge, de kloge hoveder – Gud gør dem alle til dårskab. Det er derfor, at Paulus siger, at Jesu korsfæstelse er en forargelse og dårskab for jøder, grækere og hedninger, alle de kloge menneskers klogskab kommer til kort over for Jesus. Her hjælper ingen fornuft eller videnskab.

Videnskabeligt og sagligt set burde ingen kunne opstå fra døden ingen spedalsk bliver rask, ingen blind blive seende, ingen vand blive til vin – og alligevel sker det, hvis vi skal tro NT.

Fornuften er som klippegrund i den sammenhæng.

Andre gange kan det være solidt og sikkert at stå på klippegrund, men frugtbart kan det aldrig være. Det der skal vokse og gro, kræver en anden jordbund.

Derfor skal vi lære at lytte, lære at høre, og idet hele taget øve vore sanser i nærvær for hinanden, føle og mærke og være tro mod hvad vi på den måde sanser og erfarer.

Vi skal ikke være et tidselgemyt, der kvæler eller ignorerer hvad der bliver sagt til os.

Vi skal ikke være som en sten, så alt tale preller af.

Vi skal kunne lytte, høre, se, mærke, føle, dufte og smage og på den måde være tæt på den gudskabte natur, tæt på vore medmennesker og tæt på Guds tale til os.

AMEN